తీర్పు

మా నాన్న చాలాకాలం స్కూలుమాస్టరీ ఉద్యోగం చేసి రిటైరు అయినాడు. ఆయన పిల్లలకు బహు ఓర్పుగా చదువు చెపుతాడు. కాని ఈ ముసలితనంలో ఆయనకు ఓర్పు కాస్త తక్కువై కోపం ఎక్కువైంది.

మా రఘూకు అక్షరాభ్యాసంచేసి కాస్త దారికి తీసుకొని వచ్చింది మా నాన్నే. ఆయన ముఖ్యంగా మనుమడికి లెక్కల్లో మాంచి తరిఫీతుఇచ్చాడు. ఎంతపెద్దలెక్కఅయినా ఇట్టే చేసేశక్తి రావాలంటే ముందు భయం ఏమాత్రం ఉండకూడదు. ఇంత పెద్దలెక్క నేను చెయ్యగలనా అనేధైర్యం ఉండకూడదు. మా రఘూకు ఈ ధైర్యం ఒకటి కుదిరింది. ఎంత పెద్ద లెక్కఇచ్చినా అధైర్యపడక నోటితోనే చేసి వెయ్యటానికి ప్రయత్నిస్తాడు. అంత ఆలివిగాకపోతే అప్పుడూ పలకా బలపం తీసుకోటం.

ఎనిమిది తొమ్మిదేండ్ల వయస్సులోపిల్లల మానసికస్థితి బహు విచిత్రకగా ఉంటుంది. తెలిసీ తెలియనివయస్సు.వాళ్ళ ఊహాలుకూడా బహుతమాషాగా వుంటవి. వాళ్ళ పోకిళ్ళు తెలియకపోతే వాళ్ళు వేసేప్రశ్నలు విసుగు పుట్టిస్తయి.

మానాన్న అసలు ఓపికమనిషే కాని ఆరోజున ఎందుకో కోపంవచ్చి పిల్లవాడిని కాస్త కోప్పడి ఒకదెబ్బ వేశాడు. మా ఆవిడ రఘూను మహా గారాబం చేస్తుంది. వాడిమీద ఈగవాలితే గిలగిల లాడుతుంది.

ఆరోజున భోజనాలైన తరువాత రాత్రి పదిగంటల వేళ మాకాంతం ఈ ప్రసంగం తెచ్చింది. ఎందుకు కొట్టాలె పసివాడిని, ఎందుకు చెయ్యాలంటూ !!

నేను సద్దేసేద్దామని ఎంతో ప్రయత్నం చేశాను. విషయం మార్చాను. నా ప్రయత్నాలేవీ అక్కరకు రాలేదు. పసివెధవనుఅనవసరంగా అంతదెబ్బ కొట్టాడని ఆవిడకు కడుపులో బహు ఇదిగా ఉంది.

ఆవిడను శాంతపరచాలంటేసులభంగాలేదు. ఏదోపెద్ద వాడు, ముసలాయన ఓదెబ్బవేస్తే ఏంలే, ఆమాత్రానికి నీవు ఊరికే ఇదతావుఎందుకూ? అనికోప్పడితేఆవిడఇల్లాఅన్నది.

'తప్పుఉంటే ఓదెబ్బ వేయవచ్చు. అల్లాంటప్పుడునేనే మీఅనను. నాకుమాత్రం ఆమాత్రం తెలియకపోలేదు. కాని ఏమీ తప్పులేనపుడు వాడి చెవులు పట్టుకొని సాగదీయటం ఎందుకు? చెప్పండి. చెవులు రెండూ కందగడ్డలైనై.'

ఉద్రిక్తయై ఈమాటలు జెప్పటంవల్ల, ఆవిడ మనస్సు బాగా కష్టపడ్డట్లు తెలిసింది.

కుర్రవాడిని మానాన్న ఎందుకు కొట్టాడోఅంతవరకు నాకు తెలియదు. తెలుసుకోవాలెనని ప్రయత్నమూ చెయ్యలేదు. ఎందుకో కోపంవచ్చి కొట్టాడులేఅనుకొన్నాను.ఆవిడ ఆ విషయమై అంతగా రొష్టుపడుతున్నపుడు నేనుపట్టించుకోకుండా తోశేసెయ్యటానికివీలులేకపోయింది. విషయంఅంతా మొదటినుండి చివరదాకావిని నిజంగా మానాన్నవాడినిఅనవసరంగా కొట్టిఉన్నట్లయితే, 'నాన్నా వాడిని మరీ గట్టిగాకొట్టకోకు' అని చెప్పవలసిన అవసరంవస్తే చెపుదాము, అనుకొ

న్నాను. అనుకొని కాంతాన్ని నా మంచానికి పక్కనేఉన్న కుర్చీలో కూర్చోబెట్టి ఆవిడ చుట్టి ఇస్తూఉన్న తమలపాకుల మడుపులు తీసుకొంటూ 'అదిసరే' ఆయన అసలు ఎందుకు కొట్టాడు వీడిని, సంగతేమిటో చెప్పు' అన్నాను.

ప్రొద్దున నేను నడవలోకూర్చుని కూరలు తరుక్కొంటున్నాను. తాతా, మనుమళ్ళు హాల్లోకూర్చున్నారు. విరబోసుకొన్న గిరజాలూ, వీడూ వెధవ ముద్దొస్తున్నాడు. ఆచిన్న మట్టలాగు తొడుక్కొని, తెల్ల చొక్కా వేసుకొని బాసినబొట్లు వేసుకొని కూర్చుంటే దొరబాబులాగున్నాడండీ'.ఇల్లాఅంటూ ఆవిడ కొడుకును వర్ణించుకోటంలోకిదిగింది, అసలువిషయం వదిలేసి.

నేనుకూడా ఆ ధోరణిలోకి దిగానా,చిన్నప్పటినుంచి వాడుచేసిన అల్లరులూ ముద్దులూ, అవీ చెప్పుకోటంలోకిదిగుతాము. ఇక దానికి అంతు ఉండదు. అసలు సంగతి తేలక ముందే తెల్లారుతుంది.

అందుకని నేనేఅన్నాను, ఆవిడతో, ఇదిగో చూడూ, దొరబాబుగారినిగురించి వర్ణనలు ఆనెక్కచెయ్యవచ్చుగాని ముందు అసలు విషయం చెప్పు.

నేనుఇల్లాగ అనటంవల్ల ఆవిడఉత్సాహానికిభంగం కలిగినట్లు ఆమె ముఖంలో కనపడ్డది. అయినా ఆవిడ పైకేమీ అనక 'అసలువిషయానికేముందిలెండిముసలాయనమనుమడిని దగ్గరకూర్చోబెట్టుకొనిచదువుచెబుతూఉంటేముచ్చటగాఉండి నేనూ అక్కడేకూర్చున్నానుచూస్తూ. వింటున్నారా ? నిద్ర వస్తున్నదా? అంటూ తమలపాకు ఈనెఒకటినాపైకివిసిరింది.

'వింటూనే ఉన్నాను చెప్పు' అన్నాను.

మీనాన్న ఏదో లెక్క ఇచ్చాడండీవీడికి. వీడు వ్రాసు కొన్నాడు. వ్రాసుకొని చెయ్యవచ్చునా. వెంటనే, చెయ్యక అలాగ చూస్తూఊరుకొన్నాడు. మీరెప్పుడైనా ఏదో కథ ఆలోచిస్తూ ఉన్నప్పుడు ఎల్లా చూస్తారో పిచ్చిగా, అంతా సరిగ్గా అల్లాగేచూస్తూ ఊరుకొన్నాడు అని ఆగినాముఖంలో ముఖంపెట్టి నవ్వింది కాంతం. కాంతం తన కొడుకును నాలోనూ, నన్ను తన కొడుకులోనూ చూస్తుంది. నాకు తెలుసు ఈ సంగతి. అందుకని నేనూ నవ్వాను.

లెక్క అర్థంగాకనే అల్లాగఆలోచిస్తూ కూర్చుని ఉం టాడు అన్నాను నేను.

అర్థం గాకపోవటానికి ఏముందండీ ఆలెక్కలో అంది కాంతం.

ఏమిటాలెక్క? అని అడిగాను.

వాళ్ళతాతయ్య ఇచ్చిన లెక్కచూడండి అంటూ కాంతం రఘూ పుస్తకం తెరిచి చదవటం మొదలుపెట్టింది. మనం ఈఇంటిని రు. 950-2-3కు కొని రు520-15-11 కు అమ్మినట్లు ఐతే, లాభమానష్టమా. ఎంత? ఇదీలెక్క.

'ఈలెక్క ఏమంత కష్టమైందికాదే! ఒక దాంట్లోఒకటి తీసివెయ్యటమేగా?'

ఆ సంగతి తెలియవద్దూ! తెలియకేకామాలు ఏదో ఆలోచిస్తూ ఊరుకొన్నాడు.

ఆ అల్లాకాదు. మనం ఉన్నది అద్దెఇల్లుకదా, ఈ ఇల్లు అమ్మటం ఎల్లాగా అని అనుకొని వుంటాడు.

అవును ఆమాట నిజమే. అమ్మకఅమ్మక అద్దెఇల్లు అమ్మటం ఏంధర్మం అండీ?

లెక్కలో ఈఇల్లుకొని అమ్మటంఅని ఉంది. అందులో తప్పేమీలేదు.

'కొనక కొనక ఈ యిల్లేనా కొనటం?'

ఊరికే లెక్కకోసం అనుకోటమేగా!

ఊరికే అనుకొనేటప్పుడు ఈయిల్లు కొందాము అనుకోటం ఏమిఖర్మమూఅంటా! కేకినీమహల్ లాంటి ఇంటిని కొందాము అనుకొంటే సంతోషం కాదండీ.

నిజమేలే, ఇప్పుడదంతా ఎందుకు అసలుసంగతికిరా.

అదీగాక ఏదోఒకటిస్వగృహంఅంటూఏర్పడ్డతరువాత దాన్ని అమ్ముదాముఅనుకోటం తప్పు. అమ్ముకోటంఅంటూ వస్తే నష్టాని కమ్ముకోటం వట్టి తెలివితక్కువ తనం.

ఈగొడవ ఎప్పుడూఉన్నదేకాని వాడినితాతయ్యఎందుకు కొట్టాడో చెప్పు. అని నేను ఆవలించి రెండుచిటికలువేశాను.

నాకు నిద్రవస్తున్నట్లు గ్రహించి ఆవిడతొందరగావిషయం అంతా నాకు చెప్పేద్దామని ఆదుర్దాగానే ఇల్లాఅన్నది.

రఘు అల్లాగ చూస్తూ కూర్చుంటే వాళ్ళ తాతయ్య చెయ్యేమేంరా లెక్క! అని కోప్పడ్డాడు. వాడు నవ్వుతూ 'ఈలెక్కనోటితోనేచెప్పవచ్చు. అందుకనిఆలోచిస్తున్నాను' అన్నాడు

మానాన్న ఇచ్చిన తర్ఫీదు అల్లాంటిది. ఆయనదగ్గర చదువుకొన్నవాడికి, ఎంతలెక్క అయినా నోటితో ఇట్టెచేసే శక్తి వస్తుంది' అన్నాను.

'నోటితోచేసి చెప్పగలిగితే ఇంతేం కావాలె చెప్పు చూద్దాము' అన్నారు మామగారు ప్రేమతోనే. వీడుఆ లెక్కను అంత సులభంగా చెయ్యగలడా అనీ ఆశ్చర్యం గలిగి నేనూ చూస్తూ ఊరుకున్నాను.

రఘూ కొంచెం ఆలోచించాడు. మీలాగ తొందరపడే స్వభావం కాదుగా వాడిది! అని నవ్వింది.

అవునులే నీలాగ నిదానించే స్వభావమేలే. అన్నానునేను

కానీ వాడు అంకెలవంక నిదానించి చూశాడు. చివరకు తలఎత్తి అన్నాడు. ఈ వ్యవహారంలో కొంత నష్టమూఉంది. కొంతలాభమూ ఉంది అని.

వాడి మొఖం నష్టమూ, లాభమూ రెండూ ఎల్లాగ ఉంటై? అన్నాను నేను నవ్వుతూ.

వాళ్ళతాతయ్యా ఆమాటేఅన్నారు. 'నష్టమూ లాభమూ ఏమిట్రా పిచ్చివెధవా ఏదో ఒకటే ఉంటుంది చెప్పు అని కోపడ్డాడు.

రఘు కాస్త చిన్నపుచ్చుకొని 'అదికాదు తాతయ్యా' నష్టమూ, లాభమూ కూడా ఉంది. ఎల్లాగంటే, ఇల్లు రు. 950-2-3కు కొని రు. 520-15-11కు అమ్మాడా' అమ్మితే, రూపాయల్లో కాస్త నష్టం వచ్చినా, అణాలపైసలలో మాంచి లాభంవచ్చింది తాతయ్యా అన్నాడు.

నాకు నవ్వొచ్చింది వాడితెలివితక్కువజవాబుకునవ్వి, రూపాయలు, అణాలు, పైసలు వేటికవి ప్రత్యేకంగాచూశాడు పిచ్చివెధవ అన్నాను.

మా కాంతంఅన్నది: చూశారా, మీరు నవ్వినట్లుగానే ఆయనానవ్వి ఊరుకొంటే ఎంత బాగుండేది. ఆయ నల్లాగ చెయ్యక వాడిచెవులు మెలేసి ఏడిపించారండీ వాడిని!!

'ఏం ఏడిపిస్తే, మరేం ఫరవాలేదు. పిల్లవాడిని కాస్త ఓ దెబ్బవేస్తే, నీవు ఇంత గిలగిల్లాడకూడదు' అనే నేనుమా ఆవిడనే కోపడ్డాను.

కాంతం ఏమీ తృప్తిపడలేదు. పైగా నావంక చుర చుర చూసిందికూడా ఇది ఏమీ సబబుగా కనపడలేదు. ఆయనకు పిల్లవాడిమీద ప్రేమలేకపోయిందా? చదువురావా లని ఏదోకాస్త ఇల్లాగంటే ఈవిడ మహారాద్ధాంతం చేయటం ఏమిటి!

పోనీ అంతటితో ఊరుకొన్నా కొంతనయమే. కాంతం ఊరుకోక తన కొడుకును ఆయన కొట్టినందుకు విచార పడుతూ, ఊరికే గునుపు సాగించింది. ఎందుకు కొట్టాలెఎం దుకు చెవులు మెలవెయ్యాలె, అంటూ.

ఆ గునుపుకు అంతూపొంతూ కనిపించలేదు. నాకు ఒళ్లుమండుకొచ్చింది. ఆయనకుమటుకు వీడిమీద ద్వేషమా? ఏదో కాస్త చెవులు పట్టుకొంటే వచ్చిన అవమానంఏముంది. ఊరుకోమంటే ఊరుకోక వచ్చింది ఈవిడ. చివరకు మా కాంతాన్నే కాస్త కోప్పడటం అవసరమనితోచి ఇల్లా గన్నాను.

'ఏమిటా గునుపు, కాకపోయినా, ఏదో పెద్దపుట్టిమునిగి పోయినట్లు! ఈమాత్రానికి నీబిడ్డ మరేమీ కందిపోదులే! ఐనా పెద్దవాడిని ఆయనను ఏమంటాము! ఏంజేస్తాము!'

ఈమాటలు కోపంగానే అన్నాను.

ఏమీ అనక ఊరుకొంటారా ఏమిటండి నోరుమూసు కొని పసివాడి నల్లాగ నలిపేస్తే? అన్నది పౌరుషంగా.

వూరుకోక చేసేదేమిటో చెప్పు? కాకపోయినా మహ ఎగురుతున్నావులే! అని నేను అంతకంటే ఎక్కువ పౌరుష ముగా గట్టిగా కేకవేశాను.

కాంతం ముఖం ఇంతజేసుకొని కొంచెంతగ్గి 'ఎందు కండీ కోప్పడతారూ? పసివాడిని బాధపెడితే నాకు ఎంతకష్ట ముగా ఉందో మీరు గ్రహించాలె' అన్నది.

నేను కొంచెంతగ్గి అన్నాను, 'మరి ఏంజేస్తాం. పెద్ద వాడిని ఆయనను ఏమంటాం. ఊరుకోవలసిందే! అని నేను నిక్కచ్చిగా చెప్పాను. అంతకంటే ఆ విషయమై వాదన పెరగకూడదని నా నిశ్చయం.

'నే నూరుకోను' అని కాంతం నిక్కచ్చిగా జవాబు చెప్పింది. 'ఊరుకోక ఏంజేస్తావు? చెప్పు!' అన్నాను.

ఆమెగారు బుద్ధమూర్తిపెట్టి తలఒంచుకుని నేనూరు కోను అనటంచూస్తే నాకు నవ్వు నవ్వింది.

చెప్పు అనిఅన్నానేకాని ఆవిడమాట్లాడుతుందని కాదు నా ఉద్దేశం. ఈ విషయమై ఇంత రాద్ధాంతం. చెయ్యకుండా మొదటే ఊరుకోవాల్సింది సుమా నీవు అని ఆవిడకు నేను చెప్పటం అది!

కాంతం ఇంకాతలవంచుకొనేవుంది. చదరంగంఆటలో 'షహ్!' అన్నట్లు అయిపోయింది.

కాంతం ఇంకా తలవంచుకొనేవుంది. క్రొత్తకొత్తసింగారాలతో, గర్వంగా ఎగురుతూ పరుగెత్తుతూ వచ్చే సెలయేటి ప్రవాహానికి కొంత అడ్డమైనట్లయింది.

నేను అధికమైన గర్వంతో ఆవిడను చూస్తున్నాను. కాంతం తలఎత్తి మధురమైనగొంతుకతో అన్నది.'మాట్లాడుతున్నాను వినండి. నాకొడుకు చెవులునలిపితే, నాకెంత బాధగా ఉందో మామగారికి తెలియదు.' అని నావంక నిశితంగా, చురుగ్గా చూచింది. గులాబిపూరేకులలో మధురమైన సువాసన ఎంత రహస్యంగా దాక్కొని తొంగిచూస్తుందో అంత రహస్యంగా దాక్కొనీ తొంగిచూస్తున్నది చిరునవ్వు ఒకటి ఆమె పెదవులమధ్యనుంచి. 'నీబాధ ఆయనకు తెలియదే అనుకో. ఐతేమటుకు నీవేంచేస్తావూ?' అన్నాను.

'తెలిసేటట్లు చేస్తాను' అన్నది ఆవిడ.

'ఎట్లా తెలిసేటట్లుచేస్తావూ?' అన్నా నేను.

'ఎట్లాగా? కాజీతీర్పు ఇచ్చి, చెయ్యికి చెయ్యి, కాలికి కాలు అని వాళ్ళసిద్ధాంతం. ఆయన నాకొడుకు చెవులునులిపితే, నేను ఆయనకొడుకు చెవులు నులుపుతాను. అప్పుడు తెలిసి వస్తుంది ఆయనకి, బిడ్డమీదచెయ్యిపడితేకన్నకడుపుకు ఎంత బాధగా ఉంటుందో అన్నవిషయం' అంటూ కాంతం కుర్చీలోనుంచి లేచింది.